

# Nieuwe Nick Cave soms ondraaglijk teder

De wildeman van vroeger is nu een gastheer die het publiek ruimte geeft om vragen te stellen. Zijn zang is warm en emotioneel.

Door onze medewerker  
**Hester Carvalho**

**AMSTERDAM.** Nick Cave is in 2015 een ander mens geworden. Dat gebeurde toen een van zijn zonen overleed na de val van een klif. Zijn wezen 'vernevelde' (*atomised*), zoals Cave het omschreef, om vervolgens te transformeren tot een nieuwe kern. Voor de nieuwe Nick Cave is het belangrijk om contact te leggen met zijn omgeving. Deze persoonlijke transformatie heeft geleid tot een tot op heden onbekend soort show: Cave in zijn eentje op het toneel, die liedjes speelt aan de piano en zich laat bevragen door het publiek.

Zondagavond, in het uitverkochte Amsterdamse Concertgebouw, omringd door trouwe fans, werd het een indringende maar ook licht merkwaardige avond. Cave, in lichtgrijs kostuum, en op lakleren instappers, bleek uitzonderlijk, in uithoudingsvermogen - de show duurde meer dan drie uur -, openhartigheid en eloquente analyses van persoonlijke processen.

En hij zong. Zoals Nick Cave als persoon is veranderd, zo is er ook een ander soort muzikant geboren. Een die, gezeten aan de grote vleugel, zijn liedjes terugbrengt tot de akoestische essentie, en zijn woorden op soms bijna ondraaglijk tedere manier de wereld instuurt. Hij zong vooral nummers van het toch al zachtaardige *The Boatman's Call* (1997), maar zelfs wraakode 'The Mercy Seat' werd een wiegelied. Het duurde een paar liedjes, tot ongeveer 'Higgs Boson Blues', maar toen was zijn zangstem opgewarmd. De klank won aan diepte en draagkracht, elke



**Nick Cave, zondagavond in het Concertgebouw.** Cave is een nieuw mens en een andere muzikant na de dood van zijn zoon.

lettergreep kreeg emotionele lading.

Na een of twee liedjes ging het zaallicht weer aan en konden de aanwezigen hun vragen stellen. De wildeman van ooit, was nu een hartelijke gastheer die iedereen uitnodigde om te zeggen wat hij maar wilde. Daardoor lag de regie deels bij de zaal. En hoewel Cave zijn publiek op het hart drukte om niet te 'oordelen' over andermans vragen, leidden sommige opmerkingen toch tot meanderende zijpaden.

Maar Cave beantwoordde alles

even consciëntieus. De vragen gingen over religie, over zijn melancholische neiging, over zijn werkhouding (als een kantoorbaan, van negen tot vijf), zijn zelfdestructieve periode, het wel of niet hebben van een 'bucketlist' (niet). Er was ook de 'niet kort te beantwoorden vraag' naar de eigen invloeden, die hij ondervindt door de vraagsteller een lijst met zijn voorbeelden te laten brengen.

Het idee voor deze tournee is ontstaan naar aanleiding van Caves website *The Red Hand Files*, waarop zijn

aanhang „alles mag vragen” en, deels, antwoord krijgt van Cave. Hij krijgt vragen over stoppen met roken of omgaan met liefdesverdriet. „Een rivier van smart”, zo omschreef hij het soort brieven dat hij ontvangt. Het troost hem, vertelde hij.

De performance van zondag duurde lang, en was soms uit balans, want de muziek kreeg minder aandacht dan gewenst. Maar uiteindelijk bleek juist uit Caves volharding het belang van de avond. Voor hem zelf. Want hieruit sprak het oprecht verlangde

contact met 'de ander'.

Daarom was de simpelste vraag, uiteindelijk de mooiste. Of hij nog 'happy' kon zijn, na de dood van zijn zoon. Het antwoord was bevestigend. De nieuwe Cave gedijt bij intimiteit. En die kreeg hij.

## Pop

**Nick Cave** Gehoord: 26/5 Concertgebouw, Amsterdam. Herhaling: 27/5 TivoliVredenburg, Utrecht.

●●●●○